

Konec „levných válek“ pro Spojené státy

The Saker

10.8.2017

Poté, co neokonzervativci dokončili převrat proti Trumpovi (přinejmenším dosáhli hlavního cíle, kterým je neutralizace Trumpa; a dodatečný cíl, kterým je obvinění Trumpa a jeho odstranění z úřadu, může být splněn v budoucnost), se svět musí znovu zabývat velmi nebezpečnou situací: anglo-sionistická říše rychle upadá, ale neokonzervativci jsou zpět u moci a udělají cokoli a naprosto všechno, co je v jejich silách, aby tento trend zastavili a zvrátili. Je to také zcela zřejmé z jejich rétoriky i z jejich minulých akcí, že jediné „řešení“, které neokonzervativci vidí, je vyvolání nějaké války. Takže palčivá otázka, která se nabízí, zní takto: „na koho zaútočí impérium příště?“ Bude to KLDK nebo Sýrie? Nebo Írán či Venezuela? Možná Ukrajina? Nebo neokonzervativci usilují o válku s Ruskem nebo Čínou?

Samozřejmě, pokud budeme předpokládat, že neokonzervativci jsou úplně šílení, pak je možné všechno, od invaze USA do jihoafrického státu Lesotho, až po souběžný termonukleární útok na Rusko a Čínu. V žádném případě nezavrhují šílenství (a zkaženost) neokonzervativců, ale také nevidím žádný smysl v analyzování toho, co je zjevně iracionální, i kdyby jen z toho důvodu, že všechny moderní teorie odstrašování vždy zahrnují „racionálního hráče“, a ne bláznivého šílence na sebevražedném útěku. Pro naše účely tedy budeme předpokládat, že ve Washingtonu DC existuje alespoň nějaké zdání racionálního myšlení, a že i kdyby se neokonzervativci rozhodli zahájit nějakou čistě bláznivou operaci, někdo na nejvyšší úrovni moci najde odvahu tomu předejít, stejně jako [to udělal admirál Fallon se svou hláškou „nedojde k tomu během mého velení!“](#) (což pravděpodobně v roce 2007 zabránilo americkému útoku na Írán). Takže za předpokladu, že ve Washingtonu zůstala alespoň špetka racionality, kde by mohlo impérium udeřit příště?

Ideální scénář

Všichni nyní přesně víme, co má impérium v oblibě: najít nějakou slabou zemi, rozvrátit ji, obvinit ji z porušování lidských práv, napařit jí ekonomické sankce, vyvolat nepokoje a vojensky zasáhnout ve jménu „obranu demokracie“, „svobody“ „sebeurčení“ (nebo nějaké jiné kombinace stejně zbožných a bezvýznamných konceptů). Ale toto je pouze „politický recept“. Chtěl bych prozkoumat to, co nazývám „americkým způsobem války“, což je způsob, jakým rádi bojují američtí velitelé.

Během studené války bylo plánování, zajišťování zásob, doktrína a výcvik amerických vojenských sil zaměřeno na boj ve velké konvenční válce proti Sovětskému svazu, a bylo jasné, že tato konvenční válka může eskalovat do jaderné války. Odložíme-li na chvíli stranou tento nukleární aspekt (pro naši diskusi není relevantní), charakterizoval bych konvenční rozměr takové války jako „masivní“: velké útvary (divize, brigády), hodně obrněných vozidel a těžkých zbraní. Tento druh vedení války by znamenal obrovskou logistickou podporu na obou stranách, což by postupně zahrnovalo rozsáhlé údery proti týlovým vojenským jednotkám, sklady zásob, strategické osy komunikace (silnice, železnice, mosty, apod.) a rozsáhlou obranu v klíčových sektorech. Bitevné pole by bylo obrovské, zahrnovalo by stovky kilometrů na obě strany FEBA (Forward Edge of Battle Area, tj. „frontové linie“). Na všech úrovních - taktické, operační a strategické - by byla připravena obrana ve dvou, možná třech liniích. Abyste měli představu o vzdálenostech, 2. sovětská strategická linie v Evropě byla rozmístěna až na Ukrajině! (To je mimochodem důvod, proč Ukrajina zdědila obrovské sovětské sklady munice, a proč během ukrajinské občanské války nikdy nebyl nedostatek zbraní na žádné straně). Po zhroucení Sovětského svazu celá tato hrozba zmizela, nu, pokud ne úplně přes noc, tak téměř přes noc. Válka v Perském zálivu samozřejmě poskytla americkým ozbrojeným silám a alianci NATO poslední, zato velkou „rozlučkovou párty“ (proti nepříteli, který neměl absolutně žádnou šanci zvítězit), ale brzy poté bylo americkým stratégům zcela jasné, že „masivní válka“ skončila, a že obrněné brigády zřejmě nebudou v americkém arzenálu tím nejužitečnějším nástrojem pro válečné boje.

To je moment, kdy američtí stratégové, většinou ze speciálních operačních jednotek, vyvinuli to, co nazývám „levnou válkou“. Funguje to asi takhle: nejprve přimět CIA, aby poskytla finance, vyzbrojit a vycvičit nějaké místní povstalce (v případě potřeby je přivést ze zahraničí); dále vmístit americké speciální jednotky mezi tyto místní povstalce a poskytnout jim FAC (tj. předsunutá vzdušná kontrola, první sled vojáků, speciálně vycvičených k tomu, aby řídili přímou podporu letadel, útočících na nepřátelské síly v přímém kontaktu s USA a jejich „přáteli“); nakonec nasadit dostatek letadel do bojové zóny a do blízkosti bojových oblastí (na letadlové lodě, do sousedních zemí nebo dokonce na zabavená místní letiště) za účelem provádění bojových operací ve dne v noci.

Klíčovým pojmem je jednoduchost: poskytnout přátelským povstalcům ohromnou výhodu v palebné síle. Všichni jste to viděli na YouTube: USA a „koaliční“ síly postupují vpřed, dokud nezačnou rychle vítězit, poté si okamžitě přivolají leteckou podporu, což vyústí v obrovské BUM!!!, načež následuje aplaus Američanů a ostatních příznivců, a útočníci zcela zmizí. Párkrát (avšak dostatečně) to zopakujte a máte snadné, levné a rychlé vítězství nad lepším nepřítelem. Tento základní přístup může být ještě posílen různými „doplňky“, jako je poskytnutí lepšího vybavení (protitankové zbraně, noční vidění, komunikace, atd.) povstalcům, a přivedení dalších amerických nebo spojeneckých sil, včetně žoldnéřů, aby se postaraly o vyřešení těch nejobtížnějších úkolů.

Zatímco mnozí příslušníci amerických ozbrojených sil byli vůči tomuto novému přístupu hluboce skeptičtí, převaha různých druhů speciálních jednotek a alespoň dočasný úspěch této „levné války“ v Afghánistánu přispěl k tomu, že si tento druh boje získal okamžitou oblibu amerických politiků a propagandistů. Nejlepší na tom všem je, že tento druh vedení války přivodil jen minimální ztráty na životech Američanů a dokonce jim poskytl vysoký stupeň „věrohodné popíratelnosti“, kdyby se něco nevydařilo. Samozřejmě, že to nadchlo i různé „třípísmenkové“ strašáky (tj. agentury, které mají ve zkratce tři písmena, mají hájit USA, ale chovají se podivně a vyvolávají v lidech strach, pozn. překl.)

To, co si mnozí z nich nedokázali v rané euforii uvědomit ohledně neporazitelnosti USA, bylo, že tato „laciná válka“ vytvořila tři velmi riskantní předpoklady:

V první řadě se především spoléhalo na **hluboce demoralizovaného nepřítele**, který cítil, že, stejně jako v seriálu „Star Trek“, byl odpor vůči Borgovi (neboli USA) bezvýznamný, protože i kdyby byly momentálně nasazené americké síly omezené co do velikosti a schopností, Američané by bezpochyby přiváděli další a další síly, kdyby to bylo třeba, dokud by opozici nerozdrtili.

Za druhé, tento typ vedení války předpokládá, že USA mohou získat **vzdušnou převahu nad celým bojištěm**. Američané neradi zajišťují vzdušnou podporu velmi blízko, když hrozí sestřelení nepřátelskými letadly nebo raketami.

Za třetí, tento typ válčení vyžaduje **přítomnost místních povstalců**, které lze využít jako „místní bojovníky v terénu“, aby skutečně dobývali a kontrolovali území. Nyní uvidíme, že všechny tyto tři předpoklady nejsou tak úplně pravdivé, nebo, lépe řečeno, že anglosionistům již nezbyla žádná země, v níž by tyto předpoklady stále platily. Proberme je nyní jeden po druhém.

Hizballáh, Libanon 2006

Ok, tato válka se oficiálně netýkala USA, to je pravda, ale týkala se Izraele, což je víceméně stejné, alespoň pro naše účely. I když je pravda, že taktika hnutí Hizballáh, které bylo v přesile, a příprava bojového pole, hrály velmi důležitou roli, a také je nepopíratelné, že ruské protitankové zbraně umožnily Hizballáhu napadnout a zničit dokonce i nejdokonalejší izraelské tanky, nejdůležitější vývoj této války spočíval v tom, vůbec poprvé na Středním východě došlo k tomu, že tato poněkud malá a relativně slabá arabská síla během střetu s údajně „neporazitelnými jednotkami Tsahal“ (tj. izraelské armády, pozn. překl.) neměla vůbec žádný strach. Britský reportér [Robert Fisk byl první, kdo odhalil tuto obrovskou změnu](#) a obrovské důsledky, z toho vyplývající:

Slyšeli jste Šarona, ještě předtím, než utrpěl těžkou mozkovou mrtvici, že použil tuto frázi v Knesetu: „Palestinci musí cítit bolest.“ Bylo to během jedné z intifiád (tj. ozbrojené povstání Palestinců proti Izraeli, pozn. překl.) Představa, že když budete pořád dokola bít Araby, tak se nakonec podrobí a připlazí se po kolenou a dají vám všechno, co budete chtít. A to je naprosto bludné, protože tohle už neplatí. Tohle se dalo aplikovat před třiceti lety, když jsem poprvé přijel na Blízký východ. Když Izraelci překročili libanonskou hranici, Palestinci naskákali do aut, jeli do Bejrútu a šli do kina. Teď, když Izraelci překročí libanonskou hranici, bojovníci Hizballáhu naskáčou v Bejrútu do aut a vyrazí na jih, aby se zúčastnili bitvy. Klíčovou věcí teď je, že Arabové se už nebojí. Jejich vůdci se bojí, stejně jako Mubarakové, egyptský prezident a jordánský král Abdalláh II. Ti všichni se bojí. Třesou se strachy ve zlatých mešitách, protože jsme je podporovali. Ale lidé se už nebojí.

To je naprosto ohromné. „Božské vítězství“, jakého poprvé dosáhla v roce 2006 tato Strana Boha, se nyní opakuje v Sýrii, Afghánistánu, Jemenu, Iráku a jinde. Strach z „jediné supervelmoci“ je konečně pryč, nahrazený palčivou touhou vyrovnat dluh s anglosionisty a jejich okupačními silami.

Hizballáh je také důkazem další, velmi významné věci: vítězná strategie, když čelíte nadřazenému nepřítelem, nespočívá v tom, že se budete bránit útokům, ale že mu odepřete lukrativní cíl. Jednoduše řečeno: „malý stan je lepší než bunkr,“ nebo také „jestli vás zpozorují, mohou vás zabít“. Akademičtější způsob, jak to podat, je:

„nesoupeř s nadřazeností svého nepřítele - učíš ji bezvýznamnou“.

Při pohledu do minulosti je zcela zřejmé, že jednou z nejpůsobivějších zbraní v anglosionistickém arzenálu nebyla jaderná bomba, ani letadlová loď, ale propagandistická mašinerie, která po desetiletí úspěšně přesvědčovala miliony lidí po celém světě, že USA jsou neporazitelné: USA měly nejlepší zbraně, nejlépe vycvičené vojáky, nejpokročilejší techniku, apod. Ukazuje se, že je to úplný nesmysl - americká armáda v reálném světě se vůbec nepodobala svému propagandistickému protějšku: kdy vlastně naposledy Spojené státy skutečně vyhrály válku proti soupeři, schopnému smysluplného odporu? V Pacifiku ve 2. světové válce?

[Poznámka na okraj: Vybral jsem si příklad Hizballáhu v roce 2006, abych ilustroval zhroucení paradigmatu „nedotknutelnost vedoucí ke kapitulaci“, a na druhou stranu abych také lépe ilustroval „nesoupeř s nadřazeností svého nepřítele - učíš ji bezvýznamnou“. Z dřívější doby by byl vhodný příklad Kosova v letech 1998-1999, kdy rozsáhlá operace, jejíž součástí byly všechny letecké síly NATO, trvala 78 dní (izraelská agrese proti Libanonu trvala pouze 33 dní) a nevyústila vůbec v nic: několik zničených transportérů APC, několik starých letadel, zničených na zemi, srbský armádní sbor, který vše přežil bez újmy, ale kterému Milošević nařídil, aby se stáhnul z osobních, politických důvodů. Srbové byli první, kteří dokázali životaschopnost této strategie „zamítnutí cíle“ dokonce i proti protivníkovi s pokročilými zpravodajskými službami a průzkumným potenciálem.]

Ruská bojová jednotka, Sýrie 2015

Vždy jsem trval na tom, že ohledně ruské operace v Sýrii nešlo o případ „Rusové přicházejí“ nebo „válka skončila“. Pravdou je, že Rusové, kteří byli nasazeni, jsou velmi malou silou, a že tato síla ani tak neporazila Daeš, ale spíše změnila základní charakter politického kontextu války: jednoduše řečeno - tím, že do toho Rusové vstoupili, tak nejen že Američanům politicky ztížili intervenci, ale také jim odepřeli to, co umí nejlépe - „lacinou válku“ proti Syřanům.

Když Rusové poprvé nasadili v Sýrii svou bojovou jednotku, neměli ani zdaleka takový vojenský potenciál, který by Američanům znemožnil využít syrský vzdušný prostor. Dokonce i po sestřelení ruského letadla SU-24 tureckou armádou Rusové pouze nasadili v rámci vzdušné obrany dostatečně velké množství stíhaček, aby se ochránili před podobným útokem ze strany Turků. Dokonce i dnes, když píšu tato slova, kdyby se letectvo Spojených států (USAF) nebo vojenská námořnictvo Spojených států (USN) rozhodly převzít kontrolu nad vzdušným prostorem Sýrie, mohly by to bezpochyby jednoduše udělat, neboť čistě na základě číselných údajů Rusové stále nemají dostatečnou vzdušnou obranu nebo dostatečný počet bojových letounů, aby Američanům odepřeli syrský vzdušný prostor. Ovšem, takový americký útok by Američany přišel na [evidentně skutečné náklady](#), a to jak vojensky, tak politicky, ale každý, kdo opravdu věří, že malý ruský letecký kontingent 33 bojových letadel (z nichž jen 19 může skutečně bojovat v syrském vzdušném prostoru: 4 SU-30, 6 SU-34, 9 Su-27) a neznámý počet baterií S-300/S-400 /Pancíř-S1 může skutečně porazit kombinovanou vzdušnou sílu CENTCOM a NATO, se velmi plete nebo jednoduše nerozumí modernímu vedení války.

Problémem pro Američany jsou různá rizika, která samozřejmě zahrnují ruský vojenský potenciál, ale také politická rizika, vyplývající ze zřízení bezletové zóny nad Sýrií. Nejenže by takový krok znamenal další vystupňování americké intervence, která je zcela nezákonná, ale vyžadoval by i nepřetržitě úsilí o potlačení syrské (a případně i ruské) vzdušné obrany, a to je něco, co Bílý dům není ochotný právě nyní udělat, zvláště když je naprosto nejasné, čeho by se takovou riskantní operací dosáhlo. V konečném důsledku Američané občas provedli nějaký ten úder, stejně jako Izraelci, ale ve skutečnosti je jejich úsilí téměř zbytečné.

Ještě horší je skutečnost, že Rusové to nyní Američanům oplatili a poskytují syrským silám vybavení a leteckou podporu, zejména v klíčových oblastech. Rusové také nasadili dělostřelecké ovladače a těžké dělostřelecké systémy, včetně raketových jednotek a těžkých plamenometů, které dávají palebnou výhodu vládním jednotkám. Je paradox, že to jsou právě Rusové, kteří nyní bojují v „laciné válce“, přičemž odpírají tuto možnost Američanům a jejich spojencům.

Užiteční teroristé, neboli „Svobodná syrská armáda“, Sýrie 2017

Hlavní slabost Svobodné syrské armády (FSA) spočívá v tom, že ve skutečnosti neexistuje, přinejmenším ne na zemi. Jistě, existuje spousta syrských exulantů FSA v Turecku a jinde, existuje také spousta exulantů Daeš/al-Kájdý, kteří se usilovně snaží vypadat jako FSA, což se líbí Johnu McCainovi, a v Sýrii existuje také pár rozptýlených ozbrojených skupin, které by rády patřily k FSA. Ve skutečnosti šlo však vždy jen o abstrakci, čistě politický koncept. Tato virtuální Svobodná syrská armáda byla pro Američany velmi užitečná, neboť jim poskytla

„příběh“ pro propagandistickou mašinérii, svatou záminku pro CIA, malý fíkový list, který měl zakrýt fakt, že strýček Sam byl v posteli s al-Kájdou a Daeš, a dále jim poskytla politický ideál, týkající se snahy o sjednocení světa proti Assadovi a syrské vládě. Avšak FSA nikdy nemohla poskytnout „místní bojovníky“. Všichni ostatní je měli: Daeš, al-Kájda, ale také Syřané, Íránci, Hizballáh a samozřejmě i Turci a Kurdové. Vzhledem k tomu, že takfiristé byli oficiálně nepřitelem Spojených států, byly USA limitovány co do rozsahu a povahy podpory, poskytované těmto wahábiistickým bláznům. Syřané, Íránci a Hizballáh byli démonizováni, takže bylo nemožné s nimi pracovat. To zanechalo bokem Turky, kteří měli hrozné vztahy se Spojenými státy, zejména po Amerikou podporovaném pokusu o převrat proti Erdoganovi, a Kurdy, kteří nebyli příliš ochotni bojovat a umírat v Iráku, a jejichž každý krok hlídala Ankara s velkou dávkou nepřátelství. Jak válka pokračovala, Američany zaskočila strašná realita: neměli žádné „místní bojovníky v terénu“, kteří by se připojili ke speciálním jednotkám americké armády, nebo je alespoň podporovali.

Nejlepším příkladem této skutečnosti je nejnovější americký debakl v oblasti al-Tanf poblíž hranic s Jordánskem. Američané, podporovaní Jordánci, tiše obsadili tuto z větší části prázdnou část syrské pouště s nadějí, že odříznou komunikační linii mezi Syřany a Iráčany. Místo toho se stalo, že Syřané odřízli Američany a dostali se k hranici jako první, čímž byla přítomnost Američanů jednoduše zbytečná (podrobnosti [zde](#) a [zde](#).) Zdá se, že Američané to v oblasti al-Tanf vzdali, alespoň dočasně, a že americké síly budou staženy a přesunuty na jiné místo v Sýrii.

Takže kdo je další na řadě - Venezuela?

Rychlý pohled zpět do historie ukazuje, že Američané vždy měli problém s místními „spojenci“ (tj. loutkami). Někteří byli docela fajn (Jihokorejci), jiní méně (hnutí Contras), ale celkem vzato, použití místních sil bylo pro USA vždy spjato s rizikem: místní lidé často mají svou vlastní agendu, někdy velmi odlišnou, a vždy si brzy uvědomí, že pokud jsou závislí na Američanech, jsou Američané závislí na nich. Dodejme ještě známý fakt, že Američané nevynikají tak zvanou „multikulturní vnímavostí a odborností“ (jen si uvědomte, jak malé procento z nich zná místní jazyk!) a pochopíte, proč si tento problém americké zpravodajské služby uvědomí až tehdy, kdy už je příliš pozdě (žádná úžasná technologie se nedá nahradit spolehlivou, zkušenou a znalou lidskou inteligencí). Realita je taková, že Američané jsou obvykle bezmocní, pokud jde o prostředí, v němž působí. Americký debakl v Sýrii (nebo v Libyi či na Ukrajině) je toho vynikající ukázkou.

Nyní, když jsme rozpoznali pár doktrinních a operačních nedostatků americké „laciné války“, použijme je pro vytvoření seznamu potenciálních cílových zemí:

Prognóza	Podkopaná morálka nepřítel	Vzdušná převaha	Místní bojovníci
Severní Korea	?	ano	ne
Sýrie	ne	ne	ne
Írán	ne	ano	ne
Venezuela	?	ano	ano?
Rusko	ne	ne	ne
Ukrajina	ne	ne	ano
Čína	ne	ne	ne

Poznámky: „podkopaná morálka nepřítel“ a „vzdušná převaha“ jsou mé nejlepší odhady, ale mohu se mýlit; „místní bojovníci“ označují domácí a bojeschopné síly, které již v dané zemi jsou (na rozdíl od zahraniční intervence), a které jsou schopné zabrat a udržet určité území, nejde tedy o nějaké malé povstalecké skupiny nebo politickou opozici.

Pokud jsou mé odhady správné, pak jediným kandidátem na intervenci USA by byla Venezuela. Nicméně tato prognóza postrádá časový faktor: aby byla americká intervence úspěšná, vyžadovala by realistickou exitovou strategii odchodu (USA jsou již tak přetíženy, že skutečně poslední věc, kterou impérium potřebuje, je, aby bylo vtaženo do další zbytečné války ve stylu à la Afghánistán, kterou nelze vyhrát. A je tu ještě jedna věc, přestože jsem k venezuelské opozici předběžně přiřadil „ano“, tj. že opozice může hrát roli „místních bojovníků“ (zejména pokud budou podporovaní Kolumbií), nejsem si vůbec jistý, zda proamerické síly ve Venezuele mají kdekoliv poblíž nějaký potenciál ozbrojených sil (které by dle mého názoru byly proti americké invazi) nebo různých levicových partyzánských skupin, které tolerovaly vládu Cháveze a Madura, ale které si ponechaly zbraně jen „pro případ“. Navíc je tam problém s terénem.

Ačkoli podle optimistického scénáře by mělo být snadné zmocnit se Caracasu, ve zbytku země by bylo obtížné a nebezpečné provádět vojenské operace. A nakonec je zde ještě otázka udržení moci: zatímco Američané mají

rádi rychlá vítězství, latinskoamerické gerily již mnohokrát prokázaly, že mohou bojovat celá desetiletí. Na základě těchto důvodů se domnívám, že USA jsou sice schopny intervence do Venezuely a jsou schopny udělat v této zemi nepořádek, ale nemyslím si, že by USA dokázaly zavést nový režim a udržet kontrolu nad touto zemí.

Závěr - Afghánistán 2001-2017

Afghánistán je často nazýván „pohřebištěm impéria“. Nejsm si tak jistý, zda se Afghánistán také stane hřbitovem anglosionistické říše, ale skutečně se domnívám, že se Afghánistán stane hřbitovem doktríny „laciné války“, což je paradox, protože Afghánistán byl také místem, kde byla tato doktrína poprvé aplikována s tím, že se původně zdálo, že půjde o obrovský úspěch. Všichni si jistě pamatujeme, jak americké speciální jednotky řídily vzdušné útoky B-52 proti rychle ustupujícím afghánským vládním silám. O šestnáct let později se afghánská válka dramaticky změnila k nepoznání, americké síly stále bojují ve válce, v níž je 90% obětí zapříčiněno IED (tj. improvizovaný nástražný systém), kde veškeré úsilí o alespoň nějaké politické urovnání selhalo, a kde se vítězství či stažení jednotek jeví jako zcela nemožné. Skutečnost, že americká propagandistická mašinerie nyní obviňuje Rusko z „[vyzbrojování Talibánu](#)“, je názornou ukázkou toho, jak jsou anglosionisté zoufalí. Nakonec samozřejmě Američané budou muset odejít zcela poraženi, ale prozatím vše, co jsou ochotni připustit, je, že „[nevyhrávají](#)“ (bez legrace!).

Americké dilema je jednoduché: studená válka je dávno opožděná, a stejně tak i její pozdní fáze, a úplná reforma amerických ozbrojených sil je zcela jasně dávno zpožděná, a ještě také politicky beznadějná. Právě nyní jsou americké ozbrojené síly bizarním výsledkem studené války, „laciné války“, a neúspěšných vojenských intervencí. Teoreticky by USA měly začít rozhodováním o nové strategii národní bezpečnosti, poté vyvinout vojenskou strategii, která by tuto strategii podpořila, a následně rozvíjet vojenskou doktrínu, která by poté sama vytvořila plán modernizace vojenských složek, který by měl vliv na všechny aspekty vojenské reformy - od výcviku, přes plánování až po nasazení vojenských sil. Rusům trvalo přes deset let, než se jim to podařilo, včetně mnoha falešných začátků a chyb, a Američanům to bude trvat přinejmenším stejně dlouho, možná déle. Právě nyní to vypadá, že dokonce i rozhodnutí pustit se do tak rozsáhlé reformy, bude trvat několik let. Prozatím je na pořadu dne obyčejná propaganda („jsme číslo jedna, dvojka je k ničemu!“) a silné odmítání. Stejně jako tomu bylo v Rusku, i v USA to zřejmě povede k potížím katastrofických rozměrů (jako první ruská válka v Čečensku), kdy bude nutné donutit americký vojenský establishment, aby se podíval pravdě do očí a choval se podle toho. Ale dokud se to nestane, schopnost amerických sil vnucovat svou nadvládu zemím, které se odmítají vzdát navzdory pohrůzkám a sankcím, se bude zhoršovat.

Takže je Venezuela další na řadě? Doufám, že ne. Nemyslím si to. Ale pokud ano, bude to binec, kdy se toho hodně zničí, ale zatraceně málo se tím získá. Anglosionisté rozdávají rány desítky let, ale už jim na to síly nestačí, a svět si to začíná uvědomovat. Vítězství nad Íránem nebo KLDK je zcela mimo možnosti amerického vojenského potenciálu. Pokud jde o útok na Rusko nebo Čínu - to by bylo sebevražedné. Zbývá Ukrajina. Předpokládám, že by USA mohly poslat nějaké zbraně kyjevské chuntě a zorganizovat výcvikové tábory na západní Ukrajině. Ale to je všechno. Nic z toho nebude mít žádný skutečný efekt (samozřejmě kromě toho, že Rusové budou ještě více naštvaní).

Éra „laciných válek“ skončila a svět se začíná stávat zcela odlišným místem, než jakým býval. USA se budou muset přizpůsobit této skutečnosti, tedy přinejmenším proto, aby si udržely alespoň určitou úroveň důvěryhodnosti. Avšak v současnosti to vypadá, že ve Washingtonu DC není nikdo - s výjimkou Rona Paula - kdo by byl ochoten si to přiznat. Výsledkem je, že doba velkých amerických vojenských intervencí dost dobře končí, i když vždy bude existovat nějaká země o velikosti Grenady nebo Panamy, kterou bude v případě potřeby možné „triumfálně“ porazit. Tato nová realita samozřejmě okamžitě vyvolává otázku, jakým způsobem bude americký dolar podporován v budoucnu (dosud byl „podporován“ skutečně jen prostřednictvím americké vojenské síly), ale to už je úplně jiné téma.

[The end of the “wars on the cheap” for the United States](#) vyšel 4. srpna 2017 na [thesaker.is](#). Překlad v ceně 1427 Kč Zvědavec.

URL adresa článku:

<http://www.zvedavec.org/komentare/2017/08/7342-konec-levnych-valek-pro-spojene-staty.htm>